

РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

УДК 351:353

А. М. ЖУК,
аспірант кафедри регіонального управління,
місцевого самоврядування та управління містом,
Національна академія державного управління
при Президентіві України

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ТА УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД

У статті досліджено зарубіжні практики інституційного забезпечення реформування системи регіонального управління. З'ясовано, що в більшості європейських країн було проведено на початку XXI ст. реформи децентралізації, які спрямовані на вдосконалення системи регіонального управління.

Установлено, що в Україні система регіонального управління потребує реформування, зокрема щодо вдосконалення її інституційного забезпечення. Обґрунтовано, що успіх реформування системи регіонального управління залежить від того, які органи публічної влади уповноважені його здійснювати та провадити державну регіональну політику. Констатовано, що загальні нормативно-правові засади функціонування органів публічної влади в Україні певною мірою обмежують їх у варіантах реакції на виклики реального функціонування регіонів.

Доведено, що в Україні реформування системи регіонального управління має відбуватися в рамках проведення політики децентралізації управління, супроводжуватися адміністративно-територіальною реструктуризацією з урахуванням історичних, культурних, промислових, рекреаційних та економічних особливостей регіонів, а також запровадженням нових форм взаємодії публічних інституцій та самоврядних, громадянських і приватних структур у сфері регіонального розвитку.

Ключові слова: регіональне управління, інституційне забезпечення регіонального управління, децентралізація, взаємодія, координація.

A. M. ZHUK,

posgraduate student, department of the regional government, local government and city management for National Academy of Public Administration under the President of Ukraine

INSTITUTIONAL PROVISION OF REGIONAL GOVERNANCE REFORM: EUROPEAN AND UKRAINIAN EXPERIENCE

This article deals with foreign practice of institutional support for reforming the system of regional governance. European countries in the beginning of XXI century conducted decentralization reform aimed at improving regional governance, provided maximum transfer of functions and powers to manage the lowest closest to citizens, self-governing level.

Ukraine's current system of regional governance needs reform, including improving its institutional support. We substantiate the view that the success of reforming the system of regional governance depends on which public authorities are empowered to manage and conduct regional state regional policy. The general legal principles of public authorities functioning in Ukraine to a certain extent, limit them in options to respond to the challenges of real functioning of the regions. Thus to overcome this problem imposes high demands on the legislation, which is very difficult to perform.

It has been proved that in Ukraine the reform of the regional management system should take place within the framework of the decentralization of management policy, accompanied by administrative and territorial restructuring, taking into account the historical, cultural, industrial, recreational and economic characteristics of the regions, as well as the introduction of new forms of interaction between public institutions and private structures in the field of regional development.

Key words: Regional governance, institutional provision of regional governance, decentralization, interaction, coordination.

A. M. ЖУК,

аспірант кафедри регіонального управління, місцевого самоуправління и управління городом, Національна академія державного управління при Президенті України

ИНСТИТУЦИОНАЛЬНОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ РЕФОРМИРОВАНИЯ СИСТЕМЫ РЕГИОНАЛЬНОГО УПРАВЛЕНИЯ: ЕВРОПЕЙСКИЙ И УКРАИНСКИЙ ОПЫТ

В статье исследованы зарубежные практики институционального обеспечения реформирования системы регионального управления. Установлено, что в большинстве европейских стран были проведены реформы в начале XXI в. по децентрализации, направленные на совершенствование системы регионального управления.

© Жук А. М., 2017

Установлено, що система регіонального управління в Україні потребує реформування, в частині в напрямленні удосконалення її інституціонального забезпечення. Обосновано, що успіх реформування системи регіонального управління залежить від того, на які органи публічної влади будуть возложені повноваження здійснювати його, а також державну регіональну політику. Констатовано, що загальні нормативно-правові основи функціонування органів публічної влади в Україні в певній ступені обмежують їх у варіантах реакції на виклики реального функціонування регіонів.

Доказано, що в Україні реформування системи регіонального управління повинно здійснюватися в рамках проведення політики децентралізації управління, супроводжуватися адміністративно-територіальною реструктуризацією з урахуванням історических, культурних, промислових, рекреаційних і економічних особливостей регіонів, а також введенням нових форм взаємодії публічних інститутів і самоуправленчеських, громадських і приватних структур в сфері регіонального розвитку.

Ключевые слова: регіональне управління, інституціональне забезпечення регіонального управління, децентралізація, взаємодія, координація.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими і практичними завданнями. В сучасній Україні питання реформування системи регіонального управління є вкрай актуальним.

Існуюча в Україні система регіонального управління потребує удосконалення інституційного забезпечення. Зауважимо, що для нашої країни одним із ключових завдань є те: які органи публічної влади уповноважені здійснювати регіональне управління та проводити державну регіональну політику. Відповідно до Конституції України та прийнятих на її основі законодавчих і підзаконних актів органи публічної влади діють лише на підставі, в порядку та у спосіб, чітко визначений законодавством. З одного боку, це є гарантією законності та правопорядку в суспільстві, а з другого – обмежує їх у варіантах реакції на виклики реального функціонування регіонів і висуває високі вимоги до законодавства, виконати які дуже складно.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Різні аспекти державного управління територіальним розвитком досліджені в працях таких учених, як А.Береза, О.Войтик, С.Карпець, К.Клаусен, В.Ковальчук, Г.Кристоферсен та ін.

Однак аналіз наукової літератури свідчить про те, що доктринальні основи для проведення реформування системи регіонального управління недостатньо. Виходячи з цього висновок досвіду європейських країн щодо інституційного забезпечення реформування регіонального управління є своєчасним.

Метою статті є дослідження європейського та українського досвіду інституційного забезпечення реформування системи регіонального управління для пошуку шляхів удосконалення державної політики щодо розвитку регіонів.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Розгляд системи регіонального управління потрібно починати з її ідеологічної складової – державної регіональної політики.

Зазначимо, що в країнах Європейського Союзу заходи щодо стимулювання розвитку регіонів регулюються відповідним законодавством, наприклад в Іспанії, Італії, Німеччині основні положення регіональної політики закріплені в основних законах [1].

Реалізація регіональної політики будується на принципах справедливого розвитку, з урахуванням територіальних відмінностей між північчю та півднем (Італія), “старими” та “новими” землями (Німеччина). Інакше кажучи, головним завданням регіональної політики є забезпечення можливостей структурно слабким регіонам брати активну участь у соціально-економічному розвитку країни шляхом мінімізації впливу негативних факторів, які пов'язані з їх географічним положенням. Регіональна політика спрямована на їх подальше економічне зростання. З метою досягнення економічного зростання створюються довгострокові конкурентоспроможні робочі місця, що дає змогу стабілізувати ситуацію на регіональному ринку праці і полегшити структурні перетворення [2].

У Фінляндії та Швеції увагу приділено рівномірному розвитку регіонів, у тому числі віддалених північних територій. Водночас в Австрії, країнах Бенілюксу, Великобританії, Данії та Франції, як зазначає В.Г.Ковальчук, проблема нерівномірного розвитку регіонів не настільки

актуальна, значну увагу в цих країнах приділено залученню інвестицій у райони, їх промислової реструктуризації, підвищенню конкурентоспроможності та вирішенню проблем зайнятості населення [2].

Такі країни, як Болгарія, Естонія Кіпр, Латвія, Литва, Мальта, Польща, Румунія, Словаччина, Словенія, Угорщина, Чехія мають відносно низький рівень проведення регіональної політики через існуючі особливості та складності. Однак регіональна політика спрямована на створення умов, які дають змогу територіям повністю реалізувати наявний у них потенціал, збільшуючи їх внесок у розвиток національної економіки [2].

Досліджуючи інституційне забезпечення державного управління регіональним розвитком, О.Є.Войтик виділяє формальні та неформальні інститути. Перші ефективно діють у формі конкретних державних установ та організацій, другі функціонують у формі усних домовленостей для досягнення своїх цілей. Науковець констатує, що у взаємодії формальних і неформальних інститутів визначальне місце має відводитися державі, яка оптимально їх поєднує для ефективного функціонування та розвитку. Системне інституційне забезпечення є невід'ємним компонентом його сталого розвитку, що визначає конкурентоспроможність на регіональному, національному та міжнародному рівнях [3].

На наш погляд, в українських реаліях доцільно акцентувати увагу на розвитку формальних інститутів в особі різних інститутів та інституцій у сфері реалізації реформи децентралізації влади. В нашій країні вектор регіональної політики визначається парламентом, главою держави та урядом.

Головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну регіональну політику, державну житлову політику і політику у сфері будівництва, архітектури, містобудування, житлово-комунального господарства, а також забезпечує формування державної політики у сфері архітектурно-будівельного контролю та нагляду, контролю у сфері житлово-комунального господарства, є Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України [4]. Зазначений центральний орган виконавчої влади є відповідальним за провадження державної політики у пов'язаних між собою сферах, але водночас внутрішньо складних і таких, що інтегрують вузькі сфери.

З'ясовано, що в Австрії, Албанії, Греції, на Кіпрі, в Естонії, Італії, Німеччині, Республіці Туреччині, Франції, Фінляндії, Чехії, Угорщині державна політика щодо місцевого та регіонального розвитку координується Міністерством внутрішніх справ; у структурі уряду кожної з трьох провінцій Бельгії утворено власне міністерство: Міністерство внутрішніх справ та публічної адміністрації (Валонь); Адміністрація з питань місцевих влад (Брюссель); Міністерство внутрішніх справ (Фламандський регіон), у Данії діє Міністерство внутрішніх справ та здоров'я, у Нідерландах – Міністерство внутрішніх справ та королівських відносин (Генеральний Директорат публічної адміністрації), у Польщі – Міністерство внутрішніх справ та адміністрації, у Сан-Маріно – Департамент з питань внутрішніх справ, у Румунії – Міністерство внутрішніх справ та адміністративної реформи, у Чорногорії – Міністерство внутрішніх справ та публічної адміністрації.

Центральні органи виконавчої влади з питань юстиції координують процеси регіонального управління на Мальті (Міністерство юстиції та місцевого самоврядування), у Швейцарії (Федеральний офіс з юстиції) та Швеції (Міністерство юстиції).

Установлено, що в деяких країнах для реалізації регіональної політики та місцевого управління спеціально створені відповідні центральні органи виконавчої влади, наприклад у Болгарії – Міністерство регіонального розвитку та публічних робіт, в Ірландії – Департамент з питань навколишнього середовища та місцевого самоврядування, в Іспанії – Міністерство публічної адміністрації, Головна дирекція з питань місцевої адміністрації, у Норвегії – Міністерство з питань місцевого самоврядування та будівництва, у Португалії – Генеральна Дирекція з питань місцевих влад, у Молдові – Міністерство з питань місцевої адміністрації, у Сербії –

Міністерство з питань публічної адміністрації та місцевого самоврядування, у Словаччині – Міністерство регіонального розвитку, у Словенії – Офіс з питань місцевого самоврядування та регіональної політики [5, с. 154–155].

Видається доцільним варіант поєднання функцій щодо координації:

- державної регіональної політики;
- державної житлової політики;
- політики у сфері будівництва, архітектури, містобудування, житлово-комунального господарства;
- державної політики у сфері архітектурно-будівельного контролю та нагляду, контролю у сфері житлово-комунального господарства (такий варіант трапляється саме в Україні). Це свідчить про орієнтацію державного управління в Україні на певні цілі та їх досягнення.

Орієнтири для держав-членів Європейського Союзу відображені в Рекомендації 99 (2001) Конгресу місцевих та регіональних влад Ради Європи “Про міжнародне співробітництво на регіональному рівні” [6, с. 22–24], що передбачають:

- створення сприятливого клімату й умов для ефективного розвитку міжнародного співробітництва регіонів;
- усунення юридичних та адміністративних перешкод, які гальмують міжнародне співробітництво регіонів або перешкоджають йому, створення відповідних правових засад або статутів для територій, зокрема транскордонних, із добре розвинутими мережами співробітництва;
- ухвалення Хартії регіонального самоврядування, оскільки створення і зміцнення регіональних структур є головною умовою розвитку міжнародного співробітництва регіонів;
- ратифікування Європейської рамкової конвенції про транскордонне співробітництво між територіальними громадами або владами і два додаткових протоколи до неї, якщо держави-члени ще не зробили цього, в разі потреби укладання двосторонніх угод для полегшення втілення в життя цієї конвенції;
- посилення позиції регіонів у дво- або тристоронніх міжурядових комісіях, які відповідають за територіальне планування чи регіональну політику на прикордонних територіях держав-членів;
- сприяння й підтримка міжрегіонального співробітництва і забезпечення належного врахування його результатів під час формування та реалізації державних політик;
- активне залучення регіонів до втілення в життя програм Європейського Союзу з міжрегіонального співробітництва, полегшення міжурядових контактів з метою створення нових проектів співробітництва;
- виділення для відсталих регіонів потрібних фінансових ресурсів для ефективної участі в процесі міжрегіонального співробітництва, зокрема в програмах Європейського Союзу з міжрегіонального співробітництва, які потребують спільного фінансування з боку регіонів;
- заохочення регіонів до міжрегіонального партнерства, зокрема з новими державами-членами Ради Європи з Центральної і Східної Європи;
- заохочення партнерських стосунків і створення міжрегіональних мереж у Південно-Східній Європі як внеску до політичної й демократичної стабільності регіону;
- підтримання зусиль регіонів щодо обміну досвідом з питань перебудови економічних і комерційних структур з метою підвищення конкурентоспроможності регіонів на європейському і світовому ринках, зокрема шляхом сприяння мобільності робочої сили, високим технологіям та спеціалізованій освіті молоді;
- уведення представників регіонів до складу національних делегацій у міжурядових керівних комітетах Ради Європи відповідно до їх повноважень.

Зауважимо, що в більшості європейських країн на початку ХХІ ст. було проведено реформи децентралізації, які спрямовані на вдосконалення системи регіонального управління, оскільки передбачалася максимальна передача функцій і повноважень щодо управління на найнижчий, найближчий для громадян, самоврядний рівень.

Так, у Законі Ірландії про місцеве самоврядування від 21 липня 2001 р. (зі змінами станом на 30 жовтня 2014 р.) визначені територія місцевого самоврядування, статус органів місцевої влади, порядок проведення місцевих виборів, процесуальні питання органів місцевої публічної влади, а також основи місцевого економічного та громадського планування [7, с. 358–385].

Законом Фінляндії про місцеве врядування від 17 березня 1995 р. у 2012 р. було реформовано правовий статус муніципалітетів та їх функції, визначено правовий статус фізичних та юридичних осіб, що постійно проживають чи перебувають на території муніципалітету, співвідношення між центральними та місцевими органами влади, процедуру програми основних державних послуг, що включає спільну діяльність державних та самоврядних органів [7, с. 414–431].

Закон Швеції про місцеве врядування від 1991 р. (зі змінами станом на 2003 р.) суб'єктами визначає комуни та ланстинги, нормативне регулювання членства в комунах, повноваження комун і ланстингів, форми їх роботи (муніципальної та окружної рад, муніципального виконавчого комітету, виконавчого комітету округу), фінансове управління, що включає бюджетний процес, аудит, а також процес перевірки законності рішень місцевих органів влади, шляхом звернення до адміністративного суду [7, с. 458–474].

У процесі проведення реформи децентралізації в Україні становить інтерес досвід Данії щодо здійснення “структурної реформи” [8, с. 417].

Отже, з'ясовано, що відсутність чіткого визначення, розміру новостворених регіонів спричинює значні диспропорції: Північна Ютландія нараховує 600 тис., а столичний регіон Копенгаген – 1 млн. 600 тис. мешканців. Регіони позбавлені значної частки повноважень, що належала їх попередникам – провінціям. Вони були повернуті державі або передані муніципалітетам; 90% регіонального бюджету витрачаються на надання послуг у сфері охорони здоров'я, крім того, вони відповідальні за регіональний розвиток та соціальну і психіатричну допомогу [9].

У разі виникнення суперечностей між двома рівнями управління – регіоном і муніципалітетом саме за останнім закріплено право вирішального слова [10]. Держава, проводячи децентралізацію, знімає із себе відповідальність за низку процесів у суспільному житті, господарстві й економіці, передаючи в цьому визначальну роль муніципальним утворенням.

У процесі забезпечення сталого демократичного розвитку та верховенства права в суспільстві держава як політико-територіальне утворення не може задовольнити потреби та інтереси всіх суб'єктів, тому має забезпечувати їх баланс і вишукувати шляхи надання допомоги “відсталим” регіонам.

Однак проведена реформа має низку недоліків. Зокрема, згідно із Законом про фінансування регіонів їм значно обмежили повноваження у сфері фінансування, замість трьох рівнів оподаткування (національний, провінційний і муніципальний) залишилися національний і муніципальний. За такої системи регіони отримують гранти на виконання завдань парламенту, до яких регіональні депутати не можуть вносити жодних змін. Наслідком такої ситуації є підвищення соціального напруження та недовіра громадян до представницьких регіональних органів [8, с. 418–419].

Відомо, що в Україні система місцевого управління побудована суперечливо, виникають конфлікти повноважень між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування, існують специфічні зв'язки щодо делегування повноважень місцевих органів публічної влади, відсутній дієвий механізм взаємодії між цими органами. В Данії для забезпечення взаємодії між центром та органами регіональної та муніципальної влади створені Національна асоціація місцевої влади (НАМВ, Kommunernes Landsforening), членами якої є всі муніципалітети, та Союз рад амтів (АСС; Amtsradsforeningen), який після 2007 р. змінив назву на Національну асоціацію датських регіонів (НАДР, Danske Regioner), що об'єднують представників відповідних рівнів влади та відіграють важливу роль на національній політичній арені. Це змушує уряд проводити з ними регулярні консультації. НАДР представляє інтереси

регіонального рівня управління, НАМВ здійснює захист інтересів муніципалітетів (допомога в їх роботі; відстоювання спільних і загальних інтересів, сприяння міжмуніципальній кооперації) [8, с. 420].

Урядом як союзник була обрана НАМВ, до проекту реформи було внесено поправку, згідно з якою конкретне завдання, що входило до компетенції органів місцевого самоврядування, повинно виконуватися на одному і тому самому рівні в усій країні. Такий крок є дуже важливим для Копенгагена, який має особливий статус, виконуючи одночасно функції провінції та столичного муніципалітету. Влада міста, поділяючи позиції моделі сильного муніципалітету і підтримуючи НАМВ та уряд, відстоювала ідею максимальної передачі повноважень провінції на рівень муніципалітету [8, с. 420].

В Україні схожими інституціями є асоціації, зокрема Асоціація міст України, яка є добровільним неприбутковим об'єднанням міських рад, створеним з метою більш ефективного здійснення своїх повноважень, узгодження дій органів місцевого самоврядування міського рівня щодо захисту прав та інтересів територіальних громад міст, сприяння їх соціально-економічному та культурному розвитку.

Ураховуючи те, що право Європейського Союзу, так зване “*acquis communautaire*” – “добробок спільноти” – являє собою узагальнення найкращих здобутків, правових традицій та конструкцій європейських країн, а Україною обрано не декларативний, а реальний курс на євроінтеграцію для формування інституційного забезпечення реформування системи регіонального управління, слід ураховувати рекомендації та правила Європейського Союзу в цій сфері.

Висновки. Таким чином, можна констатувати, що зарубіжні практики інституційного забезпечення реформування системи регіонального управління в Україні, на наш погляд, доцільно впроваджувати в процесі проведення політики децентралізації управління, здійснити реструктуризацію територіальної організації з урахуванням історичних, культурних, промислових, рекреаційних та економічних особливостей регіонів, посилити роль самоврядних, громадянських і приватних структур у сфері регіонального управління, разом з тим залишити за державою контроль за фінансовою складовою системи регіонального управління.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Карпець С. Л. Світовий досвід управління регіональним розвитком / С. Л. Карпець // Економічні науки : вісн. ЖДТУ № 2 (44). – Режим доступу : <http://eztuir.ztu.edu.ua/3087/1/252.pdf>.
2. Ковальчук В. Г. Державне управління в Європейських моделях регіонального розвитку: досвід для України [Електронний ресурс] / В. Г. Ковальчук // Регіональне управління та місцеве самоврядування. – 2015. – Режим доступу : http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE=&2_S21STR=apdy_2015_1_29
3. Войтик О. Є. Інституційне забезпечення державного управління регіональним розвитком [Електронний ресурс] / О. Є. Войтик // Теорія та практика державного управління. – 2016. – 1 (52). – Режим доступу : <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2016-1/doc/1/15.pdf>
4. Положення про Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України : Постанова Кабінету Міністрів України від 30 квіт. 2014 р. № 197 // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 51. – С. 42. – Ст. 1345, код акта 72965/2014.
5. Нова державна регіональна політика в Україні : зб. наук.-аналіт. матеріалів, нормат.-прав. актів та навч.-метод. док. у галузі регіон. розвитку / В. С. Куйбіда, О. М. Іщенко, А. Ф. Ткачук та ін. ; за заг. ред. д-ра наук з держ. упр., проф. В. С. Куйбіди. – Київ : Вид-во “Крамар”, 2009. – 232 с.
6. Бюлетень Бюро інформації Ради Європи в Україні № 12 / зб. Рек. І резолюцій КМРВС для місц. і регіон. рад Європи / ред. кол. : А. Дмитрук, Т. Іваненко, В. Леншина та ін. – Київ : ТОВ “Центр ІТ”, 2006. – 87 с.

7. Досвід децентралізації у країнах Європи : зб. док. / пер. з іноз. мов ; заг. ред. В. Б. Гройсмана. – Київ : Ін-т законодавства Верхов. Ради України, 2015. – 766 с.
8. Береза А. В. Реформа регіонального управління у Данії [Електронний ресурс] / А. В. Береза // Держава і право : зб. наук. пр. Юридичні і політичні науки. – Київ : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2013. – Вип. 62. – С. 417–421. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/dip_2013_62_67
9. Agreement about a structural reform. – Copenhagen : Ministry of Interior and Health, 2004.
10. Christoffersen H. Den danske regionskonstruktion. Spillet om Region Midtjyllands dannelse og konsolidering / H. Christoffersen, K. Klausen. – Odense : University Press of Southern Denmark, 2009. – P. 17.

REFERENCES

1. Karpets' S. L. (2008) Svitovõi dosvid upravlinnya rehional'ným rozvõtkom // Ekonomichni nauky : visn. ZHDTU № 2 (44). – Rezhým dostupu : <http://eztuir.ztu.edu.ua/3087/1/252.pdf>.
2. Koval'chuk V.H. (2015) Derzhavne upravlinnya v YEvropeïis'kÿkh modelyakh rehional'noho rozvõtku: dosvid dlya Ukrayinÿ // Rehional'ne upravlinnya ta mistseve samovryaduvannya [Elektronnyi resurs] Rezhým dostupu: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?I21DBN=LINK&P21DBN=UJRN&Z21ID=&S21REF=10&S21CNR=20&S21STN=1&S21FMT=ASP_meta&C21COM=S&2_S21P03=FILE=&2_S21STR=apdy_2015_1_29
3. Voïtÿk O. YE. (2016) Instÿtutsiïne zabezpechennya derzhavnoho upravlinnya rehional'ným rozvõtkom // Teoriya ta praktÿka derzhavnoho upravlinnya. – 1 (52). [Elektronnyi resurs] Rezhým dostupu: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2016-1/doc/1/15.pdf>.
4. Polozhennya pro Ministerstvo rehional'noho rozvõtku, budivnÿtstva ta zhÿtlovo-komunal'noho hospodarstva Ukrayinÿ : postanova Kabinetu Ministriv Ukrayinÿ vid 30 kvitnya 2014 r. № 197 // Ofitsiïnÿi visnÿk Ukrayinÿ. – 2014. – № 51. – stor. 42, stattiya 1345, kod aktu 72965/2014.
5. Kuïbidÿ V.S. (2009) Zbirnÿk “Nova derzhavna rehional'na polityka v Ukrayini”, Kÿyiv, Vÿdavnytstvo “Kramar” – 232 s.
6. Byuleten' Byuro informatsiyi Radÿ YEvropÿ v Ukrayini № 12. – 2006. – К. : TOV “TSentr IT” – 87 s.
7. Hroïsmán V.B. (2015) Dosvid detsentralizatsiyi u krayinakh YEvropÿ : zb. dok. Per. z inoz. Mov, Instÿtut zakonodavstva Verkhovnoyi Radÿ Ukrayinÿ, – 766 s.
8. Bereza A. V. (2013) Reforma rehional'noho upravlinnya u Daniyi // Derzhava i pravo. YUrydÿchni i politychni nauky. Vÿp. 62. – S. 417–421. – Rezhým dostupu: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dip_2013_62_67.
9. Agreement about a structural reform. – Copenhagen: Ministry of Interior and Health, 2004.
10. Christoffersen H. (2009) Den danske regionskonstruktion. Spillet om Region Midtjyllands dannelse og konsolidering / Christoffersen H., Klausen K. – Odense: University Press of Southern Denmark. – P. 17.

SUMMARY

Abstract. This article deals with foreign practice of institutional support for reforming the system of regional governance. European countries in the beginning of XXI century conducted decentralization reform aimed at improving regional governance, provided maximum transfer of functions and powers to manage the lowest closest to citizens, self-governing level.

Ukraine's current system of regional governance needs reform, including improving its institutional support. We substantiate the view that the success of reforming the system of regional governance depends on which public authorities are empowered to manage and conduct regional state regional policy. The general legal principles of public authorities functioning in Ukraine to a certain

extent, limit them in options to respond to the challenges of real functioning of the regions. Thus to overcome this problem imposes high demands on the legislation, which is very difficult to perform.

We know that in Ukraine local government system is built contradictory, because of conflict of powers between local administrations and local governments, specific links on delegation of authority between bodies of local public authority, the lack of an effective mechanism of interaction between these bodies.

For example, in Denmark for the provision of interaction between the center and regional and municipal authorities is created *Kommunernes Landsforening*, whose members are all municipalities and *Amtsra dsforeningen*, which since 2007 is called *Danske Regioner*. This institution brings together representatives of relevant levels of government and plays an important role in the national political arena, forcing the government to hold regular consultations with them.

Government as an ally elected *Kommunernes Landsforening*, to the reform project was amended, whereby a specific task that's been local governments must be performed on one and then the same level throughout the country.

This step is essential to Copenhagen, which has a special status, performing both functions of provinces and municipality of the capital. City authorities, defending a strong model municipality introduced idea of maximum delegation of authority from the provincial level to the municipality.

In Ukraine there are similar institutions, for example, the Association of Cities of Ukraine, which is a voluntary nonprofit association of city councils, created to more effectively exercising their powers, coordination of local government of municipal level with the goal of protection of the rights and interests of the local community, promoting their social-economic and cultural development.

Considering that European Union law, the so-called “*acquis communautaire*” - “community wealth” is a generalization of the best achievements, legal traditions and structures of European countries, due to the fact that Ukraine and elected not declarative, and the real course for European integration to create institutional support for reforming the system of regional management, we should take into account existing recommendation and rules of the European Union in this area.

It has been proved that in Ukraine the reform of the regional management system should take place within the framework of the decentralization of management policy, accompanied by administrative and territorial restructuring, taking into account the historical, cultural, industrial, recreational and economic characteristics of the regions, as well as the introduction of new forms of interaction between public institutions and private structures in the field of regional development.